

Varga Melinda versei

Mindenhol

*A szombat esték napnyugtáiban,
az egyre hosszabbodó nappalokban,
a rügyező díszbokrokban,
a méregzöld fűben,
az ösvényre vetülő árnyékomban,
a napban, amikor szembenézek veled,
és nem vakulok meg,
a hegyi útban, az ébredő erdőben,
a kóbor kutyák csaholásában,
az ég csipkés felhőiben,
a ház eresze alá fészkelő vadgalambokban,
az elhúzódó várakozásban,
az elképzelt ölelés bordó illatában,
az éjszaka bársonyos levegőjében,
amikor a szemében fészket rakó
vadmadarakra gondolok,
tollászkodó, erős sasokra
és szomorú pacsirtákra,
a kávé ízében, a bor zamatában,
a könyvek lapjai között,
Édesanyám nevetésében,
nagymamám aggódó imáiban,
kínban, bánatban, álmatlan éjben.
Mindenhol ott lakik az Isten.*

A tizenkét kagyló

ikrek

*két isten lakik benne összefonódva,
Kasztór és Polüdeukész nőalakban,
otthona fél évig az ég, fél évig az alvilág.
okos, kíváncsi, férfiasan racionális,
máskor meg sunyi,
alattomos, tenyérbe simuló.
az ágyban gyorsan lohad kedve,
mit kedves beszéddel pótol,
sört nyit ki férfijának, teát is főz,
de az mégis öltözik, elszalad,
nem kenyere a locsifecsi beszéd.
virágja kelyhét ujjaival kinyitja,
próbálkozik, hátha méz csurog belőle,
de oly száraz, mint a Szahara homokja,
a férfiak nem értik meg,
hogy kevés az érintés, és csak
eszükkel tudják felcsigázni,
frigidnek mondják,
pedig másik lénye csupa tűz,
gyakran tart egyszerre két szeretőt,
nem a vére hajtja, inkább a kíváncsiság.
Hermész, a hírvivő a főistene,
nem áll meg benne a szó,
titkodat továbbadja,
folyton utazik, kering,
akár bolygók körül a holdak.
gyorsan öregszik,
s csak teher, egyre nagyobb teher a test.
beszélgess vele inkább a tudományról,
nézzetek természetfilmeket,
vagy történelmi atlaszokat bújjatok,
bölcsen és szépen vénülj meg vele!*